

ρέβαλε νοερῶς τὸν υἱὸν τῆς Σοείμιδος, νέον καὶ ὠραίον, πρὸς τὸν σοφὸν Ἀρίκτιον· τὸ μεγαλοπρεπὲς παλάτιον τῶν Καισάρων πρὸς τὴν ἡρεμον κατοικίαν τοῦ ἱστορικοῦ, καὶ ἐνεπλήσθη χαρᾶς.

Ἄλλ' ἐσκέφθη ἐπίσης ὅτι ὁ Ἡλιογάβαλος ἦν σκληρὸς καὶ αἰμοχαρὴς, ὅτι ἡ νεότης αὐτοῦ ἦν πλήρης ἀτίμων πράξεων, ὅτι ἦν μισητὸς καὶ περιπεφρονημένος, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἐσκοτίσθη. Ὡπισθοδρόμησεν ἀποτόμως, καθ' ἣν στιγμήν ὁ αὐτοκράτωρ ἔτεινε τοὺς βραχίονας ἵνα ἐναγκαλισθῇ αὐτήν.

Εἶδε τότε ἡ Φαῦστα ὅτι πάντες ἠτένιζον αὐτήν, συγχρόνως δὲ ἐπιφωνήσεις ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἀντήχησαν.

— Εἶναι αὕτη ἡ Ἀφροδίτη! ἔλεγε φωνή τις.

— Ὅχι, εἶναι μᾶλλον ἡ Ἥρα! δὲν γνωρίζετε ὅτι ἡ Λευκώλενος εἶναι ἡ βασιλισσα τοῦ Ὀλύμπου;

— Ἴδου σύζυγος ἄξια τοῦ θεοῦ Ἡλίου!

Προσπαθοῦσα νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν τῶν τοιούτων ἐπιφωνήσεων, παρετήρησεν ὅτι αἱ καρφίδες, αἱ συγκρατοῦσαι τὸν πέπλον αὐτῆς, εἶχον ἀποσπασθῇ. Τεθορυβημένη καὶ ἐρυθρίῳσα ἔκρυπτε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ προσεπάθει νὰ καλύψῃ διὰ τῶν βραχιόνων τὰ γυμνωθέντα στήθη της.

Αὐλικοί τινες ἐπλησίασαν, οἱ μὲν ὅπως κορέσωνται τὴν περιέργειάν των, οἱ δὲ διότι ἐπεθύμουν ν' ἀκούσῃ κάλλιον ὁ Ἡλιογάβαλος τοὺς διὰ τὴν λατρευτὴν του ἐπαίνους.

Ὁ Ἀριστος βλέπων τὴν Φύσταν τόσῳ ὠραίαν, ἔτρεμε διὰ τὴν ἐπιροήν, ἣν ἐκείνη ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ πρὸς βλάβην τοῦ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐφαντάσθη ὅτι αὐτός, ὁ σύμβουλος, ὁ ἐξ ἀπορρήτων φίλος, θὰ ἐτίθετο ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ, ὅτι θὰ ἡλαττοῦτο ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τοῦ κυρίου του, ὅτι ἴσως θὰ ἀπεβόλλετο τοῦ παλατίου. Ἰκανὸς ὅμως ν' ἀποκρύπτῃ τὰ κατέχοντα αὐτὸν αἰσθήματα, ἐπλησίασε τὴν Φαύσταν χαρίεις καὶ ἐνθουσιώδης ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.

Ἐνῶ δὲ ἔπλαττε σχέδια μίσους καὶ ζηλοτυπίας, ἔσκωπε τοὺς αὐλικούς ἀναγκάζων αὐτοὺς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς θέσεις των.

«Φύγετε, ἔλεγε, νομίζετε ὅτι εἰσθε νέοι Πάριδες; τίς σᾶς ὥρισεν ὅπως προσφέρητε τὸ μῆλον εἰς τὴν θεάν; Φύγε, Παλλάς, καὶ μὴ λησμόνει τὸν Ἀκταίωνα! Δυστυχῆς, βλέπω ἤδη διαφαινόμενον εἰς τὸ μέτωπόν σου τὸ ξύλον, ὅπερ θὰ σὲ σκιάσῃ!»

Γονυπετήσας εἶτα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Φαύστας ἠσπάσθη τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἐφαίνετο λατρεύων αὐτήν.

Δ'

Νεαρὸς δοῦλος ἐπιφανεῖς αἰφνης ὅπισθεν τῆς πατρικίας προσήρμοσε τὰς ἀποσπασθείσας καρφίδας αὐτῆς, μὴ φροντί-

ζων περὶ τῶν μομφῶν, ἃς ἤθελε προκαλέσει τὸ διαβημά του τοῦτο. Βεβαίως ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωνε τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ, ἂν μὴ ὁ Εὐμορφίων παρέβαλλεν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἑρωτά, ἐρχόμενον εἰς βοήθειαν τῆς μητρός του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλασεν ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους καὶ μετ' εὐαρεσκείας ἠτένισε τὸν νεανίαν:

«Διὰ τὸν Ἡλίον, ἀνέκραξεν, ἐν τόσῳ ὠραίον παιδίον μόνον τοὺς θεοὺς πρέπει νὰ ὑπηρετῇ!»

Ὁ Ἀριστος ὠχρίασε πάλιν.

«Εἶναι ὁ Εὐμορφος, ὁ δοῦλος τοῦ Ἀρικού, εἶπε μετὰ θλίψεως.

— Λοιπόν, τὸν καθιστῶ ἱερέα τοῦ Ἡλίου!»

Ὁ πρῶν χορευτὴς οὐδόλως ἦν ἐν ἡμέρᾳ εὐτυχίας! Ὁ ἀστὴρ αὐτοῦ ἐφαίνετο σκοτιζόμενος καὶ ἔτοιμος νὰ ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο μετὰ πλείονος πόθου ἐσκέφθη τὰ πλούτη τῆς Ὀκταβίας, ὧν ἡ ἀπόκτησις ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐνοίας τοῦ αὐτοκράτορος.

— «Εἶναι ἀηδὼν, εἶπεν ὁ Εὐμορφίων δεικνύων τὸν Εὐμορφον. Ἄ! ἂν εἶχα φωνὴν τοιαύτην!... ἀλλὰ δὲν δύναται τις τὰ πάντα νὰ ἔχῃ. Ἐμεῖς αἱ Πιερίδες μὲ κατέστησαν μόνον ποιητὴν.

— Ἄς τραγωδῇ λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἡλιογάβαλος, ὁ δὲ Ἀριστος ἃς φέρῃ αὐτῷ τὴν λύραν μου».

Ὁ Ἀριστος ἐμόρφασεν, ἔσπενυσεν οὐχ ἥττον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγήν.

«Ἐγώ, εἶπεν ὁ Εὐμορφος, δὲν εἰμαι εἰμὴ μέτριος τραγωδιστής, τιμῶ ὅμως τοὺς ποιητὰς καὶ ἀρέσκομαι νὰ ἀπαγγέλλω τοὺς στίχους αὐτῶν. Γνωρίζεις αὐτοὺς Εὐμορφίων; πόσον εἶναι ὠραῖο!»

Ὁ Εὐμορφίων ἠρυθρίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἠψόφρανε ἀκούσας τὴν ἐρωτικὴν ὥδην, ἣν εἶχε συνθέσει διὰ τὴν αὐλικὴν Ἑλένην. Τὸ τέλος τοῦ ᾄσματος ἐκαλύφθη διὰ χειροκροτημάτων, ὁ δὲ Ἡλιογάβαλος ἀποσπῶν τὸ ἐκ ρόδων στέμμα αὐτοῦ τὸ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δούλου.

«Οὐδέποτε, οὐδ' ἐπὶ Νέρωνος, ἠδυντέρα φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο. Αὐρίον διατάσσω νὰ μετρήσωσιν εἰς τὸ παιδίον τοῦτο ἑκατὸν χρυσὰ νομίσματα φέροντα τὴν προτομὴν μου».

Ὁ Ἀριστος δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτοῦ. Ἐνῶ οἱ συνδαιτυμόνες ἐκρότουν τὰς χεῖρας, ἐκεῖνος ἔπινεν ἀκορέστως καὶ πολυλάκις ἐκένωσεν ἀπνευστὶ τὸ κύπελλον του.

Ὅτε ὁ ἐνθουσιασμὸς κατηνύσθη, ἡγέρθη θέλων νὰ ὁμιλήσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραπτον παραδόξως ἐπὶ τοῦ ἐξευρόθρου αὐτοῦ προσώπου ἡ κόμη του ἦν ἐν ἀταξίᾳ καὶ αἱ κνημαὶ αὐτοῦ ἔτρεμον ἐμέθεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΪΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμά, Μονταπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάστου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλου Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορημα Λουδοβίκου Νοὰρ Δρ. 1,50 (1,70)

«Ματθίλδη» μυθιστορημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν Δρ. 7 (8)

«Ζιλ Βλά» μυθιστορημα Δρ. 5 (6)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,50 (3,70)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίου. Δρ. 3. (3,30)

«Λέων Ἀσωνίας», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἄκρα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή» Λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδώρου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολὸς - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρχαδίον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν Δρ. 4 (4,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [1,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντινέττα, δραχ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσέτιθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]